

Какъ Ачо Бабинъ стана Янко Войновъ.

До шестъ годишната му възраст всички го наричаха Ачо Бабинъ. Това име той бѣше придобилъ поради милувкитѣ на баба си, която всѣкога се обръщаше къмъ него съ думитѣ:

— Ела, Ачо, ела, бабиното, да ти кажа нѣщо.

Тѣй, отъ Ачо бабиното, той стана Ачо Бабинъ. И, може би, до старини, до смъртта му чакъ, щѣха да го назоваватъ все така, ако не бѣше се случило нѣщо, което изведнажъ го издигна толкова високо, че не остана поменъ отъ този разглезенъ прѣкоръ. Защото той самиятъ каза високо и тържествено своето истинско, кръщелно име и фамилия.

Случи се единъ сжботенъ день, пазарски день. Ачо Ба-

бинъ много обичаше тѣзи шумни, пазарски дни. Низкъкъ и пѣргавъ, съ живи, сини очи, гологлавъ, босъ, съ една презрамка отъ изтърканъ платъ, — Ачо Бабинъ се мушваше въ навалищата. Застояваше се минута-две ту предъ продавачитѣ на зеленчуци; ту предъ таблитѣ съ какви не играчки и дреболии. Надзѣрталаше къмъ низкитѣ дюкяни. Притичваше насрѣдъ площада, кждето хубавъ, едѣръ мжжъ, покаченъ на високо, пѣше чудни, старинни пѣсни и свирѣше съ голѣма хармоника. Отъ тукъ вече Ачо Бабинъ не мрѣдваше. Чакъ когато хубавиятъ мжжъ довършваше пѣснитѣ си, Ачо Бабинъ се помѣкваше съ съжаление заедно съ другитѣ слушатели и едвамъ тогава раз-